

κατεβασμένα σὰ νὰ πηγαίνανε νὰ ξεβγάλουν καὶ νὰ ξεπροβο-
δώσουν λείψανο ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. Συνών. βαρύ-
καρδος, βαρύλυπος. 2) Ὁργίλος, ἡγανακτημένος
Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ.

βαρυνθυμῶ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. βαρυνθυμάω
Λεξ. Δημητρ. βαρυνθυμίζω Κάσ.

Τὸ ἀρχ. βαρυνθυμῶ.

Θλίβομαι, εἶμαι σκυθρωπός, κατηφής Λεξ. Ἐλευθε-
ρουδ. Δημητρ. Καὶ μετβ. προξενῶ εἰς τινα λύπην, κάμνω
τινὰ νὰ στενοχωρηθῇ Κάσ. : Ἄσμ.

Σὰ μοῦ τὸ πῆρες, Χάρε μου, μὴ τὸ βαρυνθυμῆσης,
πάντα μὲ ἔλθο μίλα τον, μὴ τοῦ κακομιλήσης
(μοιρολ.) Συνών. βαρυνκαρδίξω 1, κακοκαρδίξω.

βαρυνκαίριξά ἡ, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύνε καὶ τοῦ οὐσ. καίριος καθὼς καὶ
κακοκαίριξά, καλοκαίριξά.

Καιρὸς κακός.

βαρυνκάκατος ἐπίθ. Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύνε καὶ τοῦ οὐσ. κακᾶτον (ἀσθέ-
νεια).

1) Ἀσθενής. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρρωστάρεις. 2)
Μεταφ. ὁ στενοχωρούμενος καὶ στενοχωρῶν, δύσκολος.

βαρυνκαμπανίζω Κάμπ. βαροκαμπανίζω Κῶς Με-
γίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρυν- καὶ τοῦ ρ. καμπανίζω.

Ἡχῶ βαρέως ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Σὰν τὸ Βενέτικο φλογεῖν ποῦ βαροκαμπανίζει
Μεγίστ.

βαρυνκάρδι τό, Κρήτ. βαροκάρδι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυνκαρδίξω.

1) Βαρεῖα λύπη. 2) Κατάρρα : Δὲ φοβᾶται τὸ βαρο-
κάρδι τοῦ κυροῦ του. || Φρ. Τὸ βαροκάρδι μου νὰ μὴ δέση
χάμαι!

βαρυνκαρδίξω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)
βαρυνκαρδίξουν Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ.ά. βαρυνκαρτίζω
Κύπρ. βαρσοκαρδίξω Θράκ. (Κασταν.) — Λεξ. Πρω. Δη-
μητρ. βαροκαρδίξω Βιθυν. Ζάκ. Κρήτ. Προπ. (Κύζ.)
κ.ά. βαροκαρδίξ-ζω Σύμ. βαρυνκαρδίξουν Θράκ. (Ἀ-
δριανούπ.) Σάμ. κ.ά. βαρσοκαρδῶ Κέρκ. βαροκαρδῶ
Ρόδ. βαροκαρτῶ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύνκαρδος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυ-
ναικ. 407, 1022 (ἐκδ. ΚΚrumbacher) «τὰς γυναῖκας μας
νὰ βρίζουν καὶ νὰ τὰς βαρυνκαρδίξουν».

1) Κάμνω κάποιον νὰ λυπηθῇ πολὺ, νὰ στενοχωρηθῇ,
δυσανεστῶ Κεφαλλ. Κρήτ. Προπ. (Κύζ.) κ.ά. — Λεξ. Ἐ-
λευθερουδ. Δημητρ. : Μὲ βαρυνκάρδιαν οἱ γκρίνες της Λεξ.
Δημητρ. Βαρυνκαρδισμένο τὸν ἔχεις, μόνο νὰ πᾶς νὰ τοῦ ζητή-
ξης συχώρεσι Κρήτ. || Ἄσμ.

Μάννα, κι ἂν ἔρθου οἱ φίλοι μας κι ἂν ἔρθου οἱ ῥ-ἐδικοί μας,
μὴ δῶνε πῆς πῶς πόθνα νὰ τοῖι βαροκαρδίσης
Κρήτ. Καὶ ἀμτβ. εἶμαι σκυθρωπός, λυποῦμαι πολὺ, στε-
νοχωροῦμαι, δυσφορῶ ἔνθ' ἄν. : Μὴ βαρυνκαρδίξης κι ὅλα
θὰ σιάξουνε Λεξ. Δημητρ. Ἐβαροκάρδια μαζὶν του Ρόδ.
|| Ἄσμ.

Ἡμαθα καὶ δὲ γλαίω πρὸ καὶ δὲ βαρυνκαρδίξω,
μόν' ὡς τὸν εὖρω τὸ γαιρὸ ἐτῶ τὸν ἀρμενίζω
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὅντας μοῦ κἀνης πείσματα, χαίρομαι καὶ γλεντίζω,
ξέρω το 'γὼ πῶς μ' ἀπαῖς καὶ 'ὲ βαρυνκαρδίξω
Κάσ.

Εἰντά 'δεις, γιέ μου Μαυρουδῇ, τῷ εἶσαι πολλὰ γλιμ-μένος,
εἶσαι πολλὰ βαρύνκαρτος τῶι βαρυνκαρτισμένος

Κύπρ. Συνών. βαρυνθυμῶ, κακοκαρδίξω. 2) Ἐ-
χω παράπονον κατὰ τινος, διάκειμαι δυσμενῶς πρὸς τινα,
δυσανεστοῦμαι Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) Σάμ. : Μὴ μοῦ βα-
ρυνκαρδίξης, γιὰτὶ δὲ σοῦ 'καμα πρᾶμα Κρήτ. Ἐβαρυνκάρδια
ἀσ' οὐκ δεῖνα Κερασ. β) Καταρῶμαί τινα Ἡπ. (Ζαγόρ.
κ.ά.) Συνών. ἀποτιμῶ 2, ἀτιμάζω 4, βλαστημῶ,
καταρεῖμαι. 3) Διστάζω Ρόδ. : Θέλει νὰ 'ρτῇ καὶ βα-
ροκαρδεῖ. Συνών. βαρυνκολῶ 2.

βαρυνκάρδισι ἡ, Κρήτ. βαροκάρδισι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυνκαρδίξω.

1) Ἡ προξενουμένη εἰς τινα λύπη : Ὅση βαρυνκάρδισι
μοῦ 'καμες, τόσο καλὸ νὰ δῆς! 2) Ἡ κατὰ τινος δυσανε-
στεια : Μοῦ 'χει ὁ δεῖνα μεγάλη βαρυνκάρδισι. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. βαρυνγγώμησι 1. 3) Κατάρρα : Ἡ βαροκάρδισί
μου νὰ μὴ σ' ἀφήσῃ νὰ κάμῃς καλὸ.

βαρυνκάρδισμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυνκαρδίξω.

Βαρυνκάρδισι 2, ὁ ἰδ. : Ἐχει βαρυνκάρδισμα τῷ βαι-
διῷ δου.

βαρύνκαρδος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. βαρύ-
καρτος Κύπρ. βαρσοκάρδος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. — Λεξ.
Πρω. βαρόκαρδος Βιθυν. Κρήτ. Κωνπλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύνε καὶ τοῦ οὐσ. καρδιά. Πβ. καὶ
μεταγν. βαρυνκάρδιος.

Ὁ ἔχων μεγάλην θλίψιν, περίλυπος ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Ὁ Κωσταντᾶς ἐξύπνησεν τοῦ νύπνου μαραμ-μένος,
ἦταν πολ-λὰ βαρύνκαρτος τῶι παραπονημένος

Κύπρ.

Ἐπῆεν εἰς τὴν μάνναν του τῷ ἦταν πολ-λὰ γλιμ-μένος,
γλιμ-μένος τῶι βαρύνκαρτος τῶι παραπονημένος
αὐτόθι. Συνών. βαρύνθυμος 1, βαρύλυπος.

βαρυνκαθανισμένος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρύνε καὶ τοῦ καθανισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. καθανίζω.

Ὁ πεφρυγμένος περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πρέπει : Καφές
βαρυνκαθανισμένος.

βαρυνκεφαλιάζω Ἀθῆν. βαρ'κιφαλιάζου Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρυνκέφαλος.

1) Γίνομαι ἰσχυρογνώμων καὶ παύω νὰ ἀκούω τὰς συμ-
βουλὰς ἄλλου Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Βαρ'κιφάλασι τοῦ πιδί.

2) Ζαλίζομαι : Βαρυνκεφάλισα μὲ τοῖς φωνῆς αὐτοννοῦ
τοῦ παιδιοῦ Ἀθῆν.

βαρυνκέφαλος ἐπίθ. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἰγ.
Βούρβουρ. Καλάμ.) Πόντ. (Κερασ.) Χίος κ.ά. — ΔΒουτυρ.
Τριανταδύο διηγ. 18 — Λεξ. Βυζ. Πρω. Ἐλευθερουδ. βα-
ρυνκέφαλος Πόντ. (Ὁφ.) βαρ'κέφαλους Σκιάθ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀράχ.) βαρυνκέφαλος Λεξ. Πρω. βαροκέφαλος
Ζάκ. Πελοπν. (Καλάμ.) Ρόδ. κ.ά. βαρυνκέφαλους Θεσσ.
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. βαρυνκέφαλος.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν ΔΒουτυρ.
ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. : Βαρυνκέφαλα πεῦκα ΔΒου-
τυρ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ προξενῶν κεφαλαγίαν, ἐπὶ σκιᾶς
δένδρου Ἀθῆν. : Μὴ σὲ πάρῃ ὁ ὕπνος κάτω ἀπ' τὴν συκεᾶ;
γιὰτ' εἶναι βαρυνκέφαλη.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ δυσκόλως ἀντιλαμβανόμενος, νω-
θρὸς τὴν διανόησιν, ἀμβλύνους Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ.

